

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἡμέραν τινὰ λοιπόν ἡ κυρία Δεμορτῶν εἶπε τῇ κυρίᾳ Δεπερέ :

— Ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν εἶναι φίλος τοῦ υἱοῦ σας ;

— Συμμαθητῆς του, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεπερέ.

— Ἐκ καλῆς οἰκογενείας ;

— Ἐξ οἰκογενείας ἀρίστης.

— Οἱ γονεῖς του ζῶσιν ἀκόμη ;

— Ὅχι· εἶναι ὀρφανός.

— Ἐχει περιουσίαν ;

— Εἰκοσι χιλιάδων φράγκων περίπου εἰσόδημα, λαμπρὸν διὰ νέον.

— Τί χαρακτήρα ἔχει ; Θά σας εἶπω ἀμέσως διατί σας ἐρωτῶ περὶ ὄλων τούτων.

— Ἐχει τὸν χαρακτήρα, τὸν ὅποιον γνωρίζετε· εἶναι ἀγαθός, πλήρης καρδίας, τὸν ἀγαπῶ σχεδὸν ὅσον ἂν ἦτο ἰδικός μου υἱός, αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου, κυρία Δεπερέ· θὰ εἶπω πάντα ταῦτα εἰς τὸν σύζυγόν μου.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ;

— Συμβαίνει ὅτι ὁ κύριος Δωμῶν ἐργολαβεῖ ὀλίγον τὴν Λαυρεντιάν, ὅτι αὕτη εἶναι ἐν ὄρα γάμου, ὅτι δὲν τῇ ἀπαρέσκει, ἐὰν πιστεύσω εἰς ὅσα μοι εἶπε, καὶ ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχῆς νὰ γείνη αὐτός ὁ γάμος, διότι θὰ μας συνέδεε μᾶλλον μετ' ὑμῶν, ἐνεκα τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Δωμῶν ἔχει πρὸς τὸν κύριον υἱόν σας.

— Ἄ! ἐργολαβεῖ τὴν δεσποινίδα Λαυρεντιάν ! εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ.

— Λέγετε τοῦτο, ὡς νὰ ἐβλέπατε κώλυμά τι εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Οὐδέν, σὰς βεβαιῶ, υπέλαθεν ἡ κυρία Δεπερέ· μόνον ἐκπλήττομαι, διότι δὲν παρετήρησα, καθὼς σεῖς, ὅτι ὁ Γουσταῦος ἀγαπᾷ τὴν Λαυρεντιάν.

— Ὡ! εἶναι εὐκολώτατον νὰ το ἴδῃ τις. Ἄλλὰ σεῖς ἀσχολεῖσθε μόνον περὶ τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου, καὶ εἶναι φυσικώτατον νὰ μὴ σας κάμνη τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν, πᾶν ὅ, τι συμβαίνει περὶ ὑμᾶς, καὶ δὲν τον ἀφορᾷ.

— Ἐχετε δίκαιον. Λοιπὸν θὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν Γουσταῦον· θέλετε ;

— Λίαν εὐχαρίστως. Ἐξετάσατε τὰς προθέσεις του, καί, ἐὰν ἴδῃτε ὅτι δὲν ἠπατήθη, εἶπατε εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ κύριος Δεμορτῶν καὶ ἐγὼ ἔχομεν τὰς ἀρίστας ὑπὲρ αὐτοῦ διαθέσεις. Ἐὰν τὰ παιδία αὐτὰ μέλλουν νὰ εὐτυχίσωσιν ὁμοῦ, ἄς γείνη τοῦτο ταχέως.

— Ὁρθόν. Ἀπὸ τῆς σήμερον θὰ ὁμιλήσω περὶ ὄλων τούτων εἰς τὸν Γουσταῦον, μὲ ἀγαπᾷ ὡς μητέρα του καὶ δὲν θὰ μου κρύψῃ τίποτε.

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τί τὸ προκαλέσαν τὴν ἐκπληξιν τῆς κυ-

— Θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν.

— Τὸ νομίζεις εὐκόλον ; Τίς οἶδε μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ ράπτρια πονήρως, ἂν ἔφυγε μόνη !

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ὠχρίασεν ἔταράχθη πολὺ καὶ ἐβημάτισε λίαν στενοχωρημένος ἐντὸς τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὡς θηρίον ἐν κλωβῷ. Ἡ Φελισίς ἠγάλλετο διὰ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἀμνηχανίαν του. Μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν, ὧν ἡ μία καίτοι εἰθισμένη εἰς πάντα τὰ παρσιναῖα ἐλαττώματα, δὲν ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς ἄλλης, — τῆς χειραγωγουμένης ὑπὸ τοῦ ἐνοστικτοῦ αὐτῆς καὶ ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῆς ἐνεργητικότητος τῆς Μορβανδικῆς φυλῆς, τῆς μεμιγμένης τῷ κορσικανικῷ αἵματι, — ὑπῆρχε συνωμοσία, ἥ τις ἀλανθᾶστως, ἐκτὸς ἂν τὸ πᾶν ἡνοῦτο ἐναντίον των, θὰ τὸν ἔσυρον εἰς βάραιθρον, ὅπερ αὐταὶ καὶ μόναι ἤθελον ἐγκρίνει.

Ἐνοστικτῶς, ὡς ἐκ τοῦ προαισθήματος ἐπικειμένου κινδύνου, ὁ μαρκήσιος ἐξάνεστη ἐκ τῆς ταπεινώσεως, ἥς ὑφίστατο.

Πῶς ! ὁ ἰσχυρὸς αὐτός, ὁ φέρων ἐν τῶν ὠραιότερων ὀνομάτων, ὁ ἑκατομμυριοῦχος οὗτος, θὰ ἔτρεχε κατόπιν ποταπῆς νεανίδος, θὰ κατεβιβάζετο ἐνώπιον μιᾶς κακοήθους ; διότι ἐπὶ τέλους τί ἦτο ἡ Φελισίς ; διεφθαρμένη ραδιοῦργος, ἄνευ αἰδοῦς καὶ ἀρχῶν, καὶ μόνον περὶ τῶν συμπερόντων τῆς φροντισίτουσα, γενικὸν δὲ κανόνα ἔχουσα, ὅτι πᾶν μέσον, ὅπερ ἀποκομίζει ὠφελείας, εἶναι θεμιτόν.

Νὰ ἐκλιπαρῇ τὴν σύμπραξιν αὐτῆς διὰ ποταπῶν μέσων, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν κατέστρεψε καὶ ἦτις τὸν ἀπῶθε ! Αὐτός, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, δι' ἂν αἱ θύραι πᾶσαι ἦσαν ἀνοικταί, νὰ διαπραγματεύηται κρύφα, ἐν τῷ καταστήματι μιᾶς κακοήθους !

Ἦτο, τῇ ἀληθείᾳ, ἀτιμωτικόν !

Ποῦ θὰ ὤθειτο βαίνων ἐπὶ τῆς κατωφερείας αὐτῆς ;

— Καλὰ ! εἶπεν ἀνεγειρόμενος, ἔφυγε, ἔστω ! Θὰ τὴν λησμονήσω.

— Εἶναι τὸ φρονιμότερον, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμῃς.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

— Διὰ νὰ τὸν ἀνακαλέσῃς.

— Θὰ εἶμαι ἀνάνδρος, ἂν τὸν ἀνακαλέσω.

— Πρὸ τῶν ποδῶν τῶν γυναικῶν, οἱ ἄνδρες ὅλοι εἶναι ἀνάνδροι !

— Τοὺς καταφρονεῖς παρὰ πολὺ.

— Ὡ ! ναί, ἐκ βάθους καρδίας, ἀπῆντησεν ἡ Φελισίς μετὰ πεποιθήσεως.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Χαῖρε λοιπόν, τῇ εἶπεν.

Ἄλλὰ δὲν ἀνεχώρει.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἡ Φελισίς διερεθίζουσα ὀλονὲν αὐτόν, δὲν δύνασαι νὰ ἀναχωρήσῃς, διότι μόνον ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῆς. Τί θὰ ἔκαμνες, ἐὰν ἦτο παροῦσα ;

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἄς ἐξηγηθῶμεν ἀφῆστερον εἰπέ μου τὰς σκέψεις σου ὄλας.

— Ὅλας ; ὄχι· μέρος μόνον, διότι εἶμαι φίλη σας.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Ἐχω τὴν ἰδέαν ὅτι εἶσαι σφόδρα ἐρωτευμένος. Δὲν εἶμαι Σιβυλα, ἀλλὰ σοὶ λέγω, ὅτι μάτην ἀγωνίζεσαι, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃς. Ὅταν διψᾷ τις, ἀνάγκη νὰ πῆλ ! Ἡ ἀλαζονία σου θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπὶ ἕξ ἴσως ἐβδομάδας, ἀλλὰ ταχέως, ἡ κεραλή σου θὰ σκοτισθῇ εἰς μόνηνην ἀνάμνησιν τῆς Σολάντζης. Θὰ ἀναζητήσῃς τὰ ἴχνη της ὡς κυνηγετικὸς κύων, ὅστις αἰσθάνεται τὸ θήραμα πλησίον του, ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπει νὰ σκιρτᾷ. Βαθμηδὸν θέλεις καταστήσῃς εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν, ἵνα τὴν κάμψῃς. Θὰ τὴν καλύψῃς διὰ χρυσοῦ. ἂν τὸ θελήσῃ, καὶ θὰ τῇ προσφέρῃς τὸ ὄνομά σου, ἂν τὸ ἀπαιτήσῃ· τί τὰ θέλεις ! γνωρίζω πολλὰ ἀπ' αὐτὰ· εἶδα πλείστας, αἵτινες δὲν εἶχον μάλιστα τὴν ἀξίαν αὐτῆς, ν' ἀναφανῶσιν ἐκ τοῦ βορβόρου, νὰ καταστρέψωσι νέους μεγάλων οἰκογενειῶν καὶ νὰ τοὺς ἀτιμάσωσιν. Ἡ Σολάντζη οὐδένα θὰ καταστρέψῃ, διότι εἶναι ἀφιλοκερδῆς, ἀλλὰ δι' αὐτὴν δύναται νὰ κάμωσι πολὺ μεγαλειτέρως θυσίας.

— Ποίας ;

— Ἐγκλήματα ἴσως.

Καὶ ἐπρόσθεσεν ἀναιδῶς :

— Θὰ τὸ γνωρίζῃς καλλίτερά μου, διότι διέπραξες ἐν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκάμθη.

— Εἶσαι δαίμων ! ἐκραύχασε.

— Διότι ἐκθέτω τὴν ἀλήθειαν γυμνήν ; καὶ διηγούμαι τὰ πράγματα ὅπως εἶναι !

— Ἄλλως τε ὑπάρχει κώλυμα.

— Ποῖον ;

— Ἡ μαρκησία.

— Ὡ ! ἡ ὑγεία τῆς κυρίας δὲ Τανναὶ εἶναι λίαν ἐπισημῆς. Ἡ διάρκεια ἄρα τοῦ κωλύματος ἀβεβαία· ἐνῶ ἡ καλλονὴ τῆς Σολάντζης ἀπαστραπτει, καὶ ὑπόσχεται μακρὰ ἔτη ἡδονῆς !

Ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν. Ἡ ράπτρια ὑπελόγιζεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἠπριγχιπέσσα.

— Εἶσαι δαίμων, ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος· σὺ, ἥτις οὐδέλω ἐκτιμᾷς τοὺς ἄνδρας, νὰ καταφρονήσῃς ἐμὲ ὡς τὸν ἐσχάτον μεταξὺ αὐτῶν, ἂν μόνον διάβημα κάμω πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κόρης ταύτης· ἂν πνιγῇ ἢ καὶ μέχρι νεφελῶν ἂν ἀνέλθῃ, οὔτε θὰ θελήσω νὰ μάθω τί ἀπέγεινε.

— Νὰ μὴ τὴν ἐπανίδῃς ! Σὺ ! καὶ ἐπὶ τέλους νομίζεις, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι περισσύτερον ἀνάνδρον ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψίν σου ;

— Αὐτὴ τὸ ἠθέλησε. Χαῖρε.

— Ὅχι· χαιρε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ μαρκήσιος ἔθλιψεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Εἰσερχόμενος ἐν τῇ ἀμάξῃ του εἶπε τῷ Στίπ :

— Εἰς τὸ μέγαρον Καβάλι !

Τοῦλάχιστον τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Πολωνίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠγαπᾷ το εἰλικρινῶς !

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ρίας Δεπερέ. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Νισσέττας παρουσιάσθη εἰς αὐτήν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ οἰκτειρήσῃ τὴν βράπτριαν.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἔλαβε τὸν Γουσταῦον κατ' ἰδίαν :

— Ἐχω νὰ σας ὀμιλήσω, Γουσταῦε, τῷ εἶπε, καὶ περὶ σπουδαίων.

— Σὰς ἀκούω, κυρία.

— Ἀγαπάτε τὴν δεσποινίδα Δεμορτών, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἥτις μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν εἰλικρινείας ἔφθανεν εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν.

— Ἐμμαντεύσατε τοῦτο, κυρία; εἶπεν ὁ Γουσταῦος ἐρυσθριῶν.

— Ὅχι, δὲν το ἑμάντευσά ἐγώ, ἡ κυρία Δεμορτών τὸ εἶδε.

— Σὰς ὀμίλησε περὶ τούτου;

— Ναί, πρὸ ὀλίγου.

— Τί σας εἶπεν;

— Ὅ,τι, ὡς μήτηρ, ὄφειλε νὰ μοι εἴπῃ. Μὲ ἠρώτησε περὶ ὑμῶν καὶ ἐπειδὴ μόνον ἐξαίρετα πράγματα εἶχον νὰ εἶπω, ἐπρόθεσεν ὅτι, ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἐζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς, οὐδὲν θάνθιστατο εἰς τὸν μετ' αὐτῆς γάμον σας.

— Πόσον σας εὐχαριστῶ, κυρία! εἶπεν ὁ Γουσταῦος, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Ὡστε, ἐξηκολούθησεν αὕτη, ἐὰν θέλετε, θὰ δυνηθῶ νὰ σας χρησιμεύσω ὡς προζενήτρια.

— Ὡς μήτηρ θέλετε νὰ εἴπητε!

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Ἐδμόνδον ὡς ἀδελφόν σας;

— Πόσον εἶσθε καλή!

— Τώρα θέλετε νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν;

— Ὅμιλήσατε, ὀμιλήσατε, κυρία, ὁποιαδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Λοιπὸν, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, Γουσταῦε, θὰ ἐπήγαινα εἰς Παρισίους, πρὶν ἢ ἀποφανθῶ.

— Θὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη ὁ Δωμῶν, μὴ ἀπατώμενος ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συμβουλῆς ταύτης καὶ ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ, θὰ μοι εἶδε καιρὸν νὰ σπουδάσω ἑμαυτὴν καὶ νὰ ἐκτιμῶσω τὰς ἀληθεῖς ἐντυπώσεις μου. Ἴσως, μεταβαίνων εἰς Παρισίους, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, μεταξὺ ἄλλων νεανίδων, πλησίον τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἠγαπᾶτε ἄλλοτε, παρατηρήσῃτε ὅτι ὁ νέος οὗτος ἔρωσ δὲν ἔχει ρίζας ἀρκετὰ βαθεῖας ἐν τῇ καρδίᾳ σας καὶ ὅτι μόνη ἢ μόνωσις παρήγαγεν αὐτόν. Ἡ δεσποινὶς Δεμορτών εἶναι ἡ μόνη νεανίς, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ ἀπὸ δύο μηνῶν. Εἶναι ὅλως φυσικὸν πᾶσαι αἱ ἀνευροπουλῆσεις σας νὰ φέρωνται πρὸς αὐτήν ἄλλὰ θὰ ἦτο ἐπίσης φυσικὸν νὰ παρετηρεῖτε ἡμέραν τινὰ ὅτι ἔσχετε ἄδικον νὰ ὑπακούσητε εἰς πρῶτην τινὰ ὀρμὴν. Ὁ γάμος εἶναι τι σοβαρὸν. Τὸ βλέπετε ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Ἐδμόνδου. Πρὶν ἢ συνάψῃτε τοιοῦτον, βεβαιώθητε ὅτι ἡ καρδία σας ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ, ὅπως γείνη εὐτυχὴς καὶ ὅτι ὀριστικῶς διέκοψε πᾶσαν

σχέσιν πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπετέλει ἄλλοτε τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐτόνισε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν, ἥς ἡ ὑποκεκρυμμένη ἔννοια δὲν διέφευγε τὸν νεανίαν, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, ἀλλ' ἦν νὰ τῆ εἶναι εὐγνώμων.

— Ἐπειτα, προσέθηκεν ἡ κυρία Δεπερέ, σὰς ἀναγκαιοῦσι πάντα τὰ ἐγγραφά σας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχετε ἐδῶ, ὅπως εἶσθε ἐν τάξει, ὅταν ἐπανεέλθητε, καὶ ἵνα ὁ γάμος εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη ἀμέσως.

— Πόσον ἡ καρδία σας ἀντιλαμβάνεται πάντων, κυρία! εἶπεν ὁ Γουσταῦος, καὶ ὁπόσας σας ὀφείλω χάριτας δι' ὅσα μοι εἶπετε!

— Ἐμπρός, μὲ ἐννοήσατε κάλλιστα, Γουσταῦε... Ἄς μὴ εἶμεθα ποτὲ ἀχάριστοι πρὸς ὅσους ἠγαπήσαμεν. Ἐάν, παρὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν ὑμῶν, παρατηρήσῃτε ὅτι ἡ εὐτυχία σας ἐξαχρᾶται ἐκ τῆς δεσποινίδος Δεμορτών, θὰ εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ, τὴν ὁποίαν θὰ παράσχητε εἰς τινὰ, ἥτις, εἰμαι βεβαία, σκέπτεται περὶ ὑμῶν τὴν ὥραν ταύτην. Ἀναχωρήσατε αὐριον τὴν πρωΐαν. Ἐχετε πλέον τοῦ μηνὸς πρὸ ὑμῶν. Ἡμέρας τινὰς πρὶν ἢ καταλίπητε τοὺς Παρισίους, ἐὰν ἐν τούτοις ἐπανεέλθητε, γράφατέ μοι, καὶ ὅταν φθάσητε, ὁ γάμος σας θὰ εἶναι τετελεσμένος. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Προβλέπετε τὰ πάντα. Πόσον εὐτυχὴς εἶναι ὁ Ἐδμόνδος, ἔχων ὑμᾶς μητέρα, καὶ πόσον εὐτυχὴς εἶμαι καὶ ἐγώ, τὸν ὁποῖον εὐαρεστήσατε νὰ χειραγωγῆτε ὀλίγον!

Ἡ συμβουλή τῆς κυρίας Δεπερέ ἦτο συνετὴ, καὶ ὁ Γουσταῦος κατεγοητεύθη, δεχθεὶς αὐτήν. Συνεβίβαζε τὰ πάντα τωόντι καὶ ἐστάθμιζε τὰ πράγματα ἐν δικαίᾳ πλάστιγγι.

Ἐν Νικαίᾳ ὁ Γουσταῦος δὲν ἠσθάνετο τὸ θάρρος νὰπέλθῃ ὅπως ἐπανεύρη τὴν Νισσέτταν καὶ καταλίπη τὴν Λαυρεντίαν ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ, ἐὰν, ἐπανερχόμενος εἰς Παρισίους, θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἔλθῃ, ὅπως ἐπανεύρη τὴν Λαυρεντίαν καὶ καταλίπη τὴν Νισσέτταν. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ ἰσχυρότερος, ὁ παλαιὸς ἔρωσ ἢ ὁ νέος;

— Τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν.

Ὁ Γουσταῦος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπως παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπειδὴ δὲ ἀνεχώρει, ἔσπευσε νὰ παράσχη χαρὰν τινὰ εἰς τὴν Νισσέτταν καὶ τῆ ἔγραψεν :

« Ἀναχωρῶ σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἡμῖσιαν ἡμέραν μετ' αὐτὴν θὰ εἶμαι εἰς Παρισίους. »

Μετέβη, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Δεμορτών.

— Θὰ μας ἐπανεέλθητε; εἶπεν αὐτῷ ὁ ταγματάρχης.

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος.

Ἡ κυρία Δεμορτών ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τὸν ὁποῖον εἶχε προειδοποιήσῃ περὶ τοῦ διαβήματός τῆς, ὅπερ εἶχε κἀμὴ παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεπερέ.

Ἡ Λαυρεντία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς παλλομένην βιαίως.

— Θὰ σας ἐπανεύρω ἐδῶ, ταγματάρχα; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦος.

— Δὲν θὰ σαλεύσωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεμορτών.

Ὁ Γουσταῦος ἀπεχαιρέτισεν ὡσαύτως τὴν Λαυρεντίαν.

Ἡ νεανίς τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔθλιψεν, ἐκείνη δὲ ἀναπεκρίθη ἐλαφρῶς εἰς τὴν θλίψιν ταύτην.

— Διατί ὁ κύριος Δωμῶν ἀναχωρεῖ; ἠρώτησε τὴν μητέρα τῆς, τοῦ Γουσταῦου ἀπομακρυνθέντος.

— Διότι προτίθεται νὰ νυμφευθῇ, πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεμορτών, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ἀνακοινώσῃ μέρος τῆς πρὸς τὸν Γουσταῦον συνδιαλέξεώς τῆς καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ὅπερ ἔσχε, καὶ διότι πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του.

— Λέγουσα ταῦτα, ἡ κυρία Δεμορτών παρετήρει ἐμπιστευτικῶς τὴν θυγατέρα τῆς.

— Καλή μου μητέρα! ἀνέκραξεν ἡ νέα, ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀληθῶς;

— Ναί, μητέρ μου.

— Αἱ λοιπὸν! μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ δυνηθῆς νὰ τοῦ το ὁμολογήσῃς.

Ὁ Γουσταῦος ἀπῆλθε, καταλείπων τὴν μικρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Νικαίας παραδεδομένην εἰς τὰς ἡσυχίας αὐτῆς καθημερινὰς ἐνασχολήσεις.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔβαινε τόσον καλῶς, ὥστε ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐν ἡ καταστάσει εὐρίσκουτο.

Τέσσαρς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ Γουσταῦος ἔφθανεν εἰς Παρισίους, ἔτρεχεν εἰς τὴν ὁδὸν Γοδώ, καὶ ἡ Νισσέττα, ἥτις ἀνέμενεν αὐτὸν ἀνυπομόνως ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόσ του, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα χαρᾶς, ἅτινα προὐκάλει ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπάνοδος.

Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ Γουσταῦος ἐπίστευεν, ὅτι δὲν δύναται νὰπομακρυνθῇ τῆς Λαυρεντίας. Κατὰ τὸ πρῶτον φίλημα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Νισσέττας ἐπαίσθη, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ καταλίπη τοὺς Παρισίους.

Οἱ ἐξηγοῦντες τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἄς ἐξηγήσωσι τοῦτο. Ἐγὼ ἀφηγοῦμαι.

ΚΕ'

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ παρὰ τῇ Νισσέττα. Ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη, ὅτι ἡ θέσις, ἐν ἡ ἐπανεύρισκον αὐτήν, ἦτο ἐκείνη, ἐν ἡ αὕτη ἀπὸ δύο μηνῶν καὶ πλέον ἀνέμενεν αὐτόν. Πανθ' ὅσα ὁ Γουσταῦος ἐγνώριζε παρὰ τῇ Νισσέττα παρουσιάσθησαν τόσον καλῶς ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὥστε ἐλησμόνησεν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι εἶχε καταλίπη τοὺς Παρισίους.

— Τέλος πάντων σὲ ἔγω!... ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, θλίβουσα τὰς χεῖρας τοῦ Δωμῶν καὶ παρατηροῦσα αὐτόν. Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! Ἐφοβούμην μήπως δὲν

σε επανίδω πλέον, είπε γελῶσα· διότι, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἦτο βεβαία περὶ τῆς ἐπανόδοι, ἠδύνατο νὰ γελᾷ, ὀμιλοῦσα περὶ τῆς ἀπουσίας.

— Δὲν ἠδυναμην νὰ φῆσω τὸν Ἐδμόνδον, ἀγαπητῆ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος... Ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ἦτο ἀσθενής!...

— Ἄλλ' ἐσώθη;

— Ἐλπίζεται τοῦλάχιστον.

— Πολὺ τὸν ἐσυλλογιζόμην, τὸν δυστυχῆ νέον!... Κάθε ἐσπέραν προσηχόμην διὰ τοὺς δύο σας.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ τον ἐπικνεύρω ὁλως ἐκτὸς κινδύνου.

— Μέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς καὶ πάλιν; εἶπεν ἡ Νισσέττα περίλυπος.

— Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κυρίαν Δεπερὲ καὶ τὸν Ἐδμόνδον νὰ ἐπικνεύω πλησίον των.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Νισσέττα διὰ φωνῆς καρτερικῆς, ἐν ἣ ἐξεδηλοῦτο ἡ συγκίνησις, ἦν τῆ προὔξενει ἡ εἰδήσις αὐτή.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Γουσταῦος, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιστα τί εἶχεν ἡ Νισσέττα, ἀλλ' ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀμέσως τὸ δυνατόν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐν ἣ περιπτώσει ἡ Νισσέττα θὰ ἦτο ἀνεπαρκής, ὅπως τον κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν Λαυρεντίαν.

— Μόλις εἶναι δέκα λεπτά, ἀφότου ἔφθασες· πρὶν ἀφαιρέσῃς τὸν ὀδοπορικόν σου μανδύαν, μοῦ λέγεις ὅτι θάναχωρήσῃς ἐκ νέου, καὶ με ἐρωτᾷς τί ἔχω!

— Ἡσύχασε, ἔχομεν δεκαπέντε ἡμέρας νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ.

— Δεκαπέντε ἡμέρας μόνον!

— Ἴσως τρεῖς ἐβδομάδας.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὸν Ἐδμόνδον; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα, παρατηροῦσα τὸν Γουσταῦον περιέργως.

— Τὸ ἠξεύρεις πολὺ καλά, μόλις καὶ μετὰ βίας μὲ ἀφῆκε νάναχωρήσω. Ἄλλὰ δὲν ὑπέφερα πλέον καὶ ἠθέλα νὰ σ' ἐπανίδω χωρὶς ἄλλο.

— Ἀληθινά;

— Σὲ ἐψεύσθην ποτέ;

— Ἦρχισα νὰ φοβοῦμαι, ἠξεύρεις; εἶπεν ἡ νεανίς, ρίπτουσα ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν μανδύαν καὶ τὸν ὀδοπορικὸν πῖλον, οὗς εἶχεν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ Γουσταῦου.

— Καὶ διατί ἐφοβεῖσο;

— Ἐφοβοῦμην μήπως δὲν με ἠγάπας πλέον καὶ μήπως ἔδωκες τὴν καρδίαν σου εἰς ἄλλην.

— Ποῖαν; Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος ἐρυθριῶν ὑπὸ τὴν ἀναφώνησίν του.

— Ποῖαν; μίαν ἄλλην γυναῖκα.

— Καὶ τώρα ἠσύχασες; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦος, λαμβάνων αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Ἐντελῶς, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, μολονότι...

— Μολονότι;... ἐπανέλαβεν ὁ Γουσταῦος διὰ τόνου, ἀπαιτοῦντος τὸ τέλος τῆς φράσεως.

— Μολονότι φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἄλλο τι καὶ ὄχι ὁ Ἐδμόνδος σὲ ἀνακαλεῖ ἐκεῖ κάτω.

— Θὰ ἠρχόμην, ἐὰν ἦτο ἔτσι;

— Ὅπως δὴποτε. Θὰ εἶπες καθ' ἑαυτόν:

«Ἐκεῖνη ἡ καυμένη ἢ νέα εἶναι δυστυχῆς ἐν Παρισίοις, ἀς ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν ὀλίγον...» Ἴσως καθ' ὃν χρόνον ἡ ἄλλη εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ποσειάζῃ ἐπίσης. Τοῦτο εἶναι λίαν πιθανόν.

Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ κρηθῆ τὰ μυστηριώδη προαισθήματα τῆς γυναίκος, ἅτινα παρέχουσι αὐτῇ συχνάκις τὴν δύναμιν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως, νὰ διορᾷ μέρος τῆς ἀληθείας, προαισθήματα, ἅτινα ἐξηγοῦνται εὐκόλως, ὅταν ἡ ἀλήθεια εἶναι πιθανή.

— Εἶσαι τρελλή, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, θέλων νὰ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἀπαξ διὰ παντός.

— Τότε ἀς γευματίσωμεν, ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα, λαμβάνουσα ἔδραν δι' ἑαυτὴν καὶ σύρουσα αὐτὴν πλησίον τραπέζης ἐτοίμου ἀναμενούσης τὴν ἀφίξιν τοῦ Γουσταῦου· διότι ἡ νεανίς εἶχε προῖδη ὅτι οὗτος θὰ ἐπανήρχετο λιπόθυμος ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, προσέθηκεν ἡ Νισσέττα καθημένη πλησίον τοῦ προσφίλου ἀυτῇ συνδικαιτομόνος, ἐὰν σε ἀγαπᾷ, δὲν σε ἀγαπᾷ ὅσον ἐγώ.

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἐσβέσθη ὑπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Γουσταῦου, ὅστις, ἐπανερχόμενος εἰς τὰς διαιτήσεις συνηθείας του, δὲν ἔβλεπεν ἔτι ἐπαναφαινομένην τὴν ἀνάμνησιν τῆς Λαυρεντίας, τὸσφ μᾶλλον ὅσφ εὗρισκε πραγματικὴν εὐχρηστίαν, ἐπαναλαχθέντων τὰς συνηθείας ταύτας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον. Ἐπειτα ἡ Νισσέττα πραγματικῶς ἦτο χαριεστάτη. Ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν πάντα τὰ μέσα τῆς πνευματώδους αὐτῆς φιλαρεσκείας· λέγομεν πνευματώδους, ἐπειδὴ ἡ φιλαρέσκεια ἔχει ποικίλας ἀποχωρήσεις, καὶ διότι ἐνυπάρχει εὐφυῖα εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς κατὰ τινὰς περιστάσεις, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ παρατηρήσῃ ταύτην ὁ ἀντικείμενον αὐτῆς γινόμενος. Οὕτως ἡ Νισσέττα ἐν τῷ κεκουφάλῳ αὐτῆς, ἐν τῇ κομμώσει, ἐν τῇ περιβολῇ αὐτῆς εἶχε τι τὸ νέον, ἀνακαλοῦν τὸ παρελθόν, ἅμα δὲ καὶ καταθέλον τὸν Γουσταῦον. Ἐν βραχεὶ ἦτο ἡ Νισσέττα, ἔχουσα τι ἐπὶ πλέον.

Τὸ τι τοῦτο ἴσως ἦσαν οἱ δύο μῆνες, οὗς διήλθεν ὁ Γουσταῦος χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ γοητεία ἀνέκφραστος δι' ἄνθρωπον ἐπανερχόμενον.

Διαρκούντος τοῦ γεύματος, ὁ Γουσταῦος ἀφηγήθη εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅτι δὲν ἠδύνηθη νὰ τῆ γράψῃ, καὶ ἀκόμη ὅτι τῆ εἶχε γράψῃ. Τῆ ἐξέθηκε λεπτομερῶς πῶς διήρχετο τὰς ἡμέρας του, φροντίζων πολὺ νὰ λησμονῇ τὰς στιγμὰς τῆς καθιερωμένης εἰς τὴν Λαυρεντίαν καὶ τὰς ἐπίπλους ἐκδρομὰς, τὰς γενομένας μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ πατρός της.

Ἡ Νισσέττα ἀπ' ἐτέρου ἀφηγήθη πῶς διήλθε τὴν ζωὴν της. Τοῦτο ἦτο ἀπλοῦστατον... Κατ' ἀρχὰς εἶχε κλαύση πολὺ, εἶχε μείνη οἶκοι δεκαπέντε ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ, ἔπειτα εἶχε συναντήσῃ μίαν

τῶν φίλων της, ἣν δὲν εἶχεν ἴδῃ ἀπὸ μακροῦ, ἣν εἶχε γνωρίσῃ ἐν τῷ καταστήματι, ὅπου εἶχεν ἐργασθῆ, ἣτις ἔλαβε πρὸ ὀλίγου μικρὰν κληρονομίαν καὶ ἦτις ἐμελλε νὰ ποκατασταθῆ ἐν Τούρ.

Ἀναμένουσα τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης αὐτῆς, ἡ Νισσέττα τὴν ἐσυντρόφειυσεν. Ἀμφότεραι μετέβαινον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ θέατρον ὁμοῦ, χωριζόμεναι ὅσφ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Καρλόττα Τουσσαὶν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τοὺς Παρισίους, τοῦτέστιν ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Γουσταῦου, ὅπερ ἔπραξεν, ἀφοῦ μάτην εἶχε παρακαλέσῃ τὴν Νισσέτταν νὰ συνεταιρισθῆ μαζὶ της, βεβαιοῦσα αὐτὴν ὅτι θὰ πέτα περιουσίαν.

— Τώρα, εἶπεν ἡ Νισσέττα τῷ Γουσταῦφ, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ πρόγευμά του, διήλθες τέσσαρας νύκτας ἐν τῇ ἀμάξῃ, πρέπει νὰ ἔχῃς ἀνάγκην ὕπνου, πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Θὰ ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα, θὰ πέσῃς εἰς τὴν κλίνην μου, θὰ κοιμηθῆς, ἐγὼ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἐργάζωμαι ἢ θάναγιώσκω.

Ὁ Γουσταῦος ὑπήκουσεν εἰς τὴν Νισσέταν· ἐρίφθη εἰς τὴν κλίνην της, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκοιμάτο, ὡς κοιμάται ἄνθρωπος διανύσας διακοσίας λεύγας.

Ἡ Νισσέττα διηυθέτησε τὴν κόμην της πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν ὡς διὰ νάναγώσῃ· ἀλλὰ παρετήρησε πολλῶ συχνότερον τὸν κοιμώμενον ἢ τὸ βιβλίον, ὅπερ ἦτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ὅτε ὁ Γουσταῦος ἐξύπνησε, τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν, ἡ Νισσέττα, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἡμιφωτισζόμενον ὑπὸ τῆς λυχνίας, κεκαλυμμένης ὑπὸ τοῦ ἀνταυγαστηρίου, εἰργάζετο παρὰ τὴν τράπεζαν, στηρίζουσα τοὺς μικροὺς πόδας της ἐπὶ ὑποποδίου, κειμένου πλησίον τοῦ πυρός.

Ὁ Γουσταῦος διετέλεσε σκεπτόμενος ἐπὶ τινα λεπτὰ ἀπέναντι τῆς χαριέστου ταύτης εἰκόνας, εἰς ἣν ζωγράφος οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσέσθῃ.

— Ἰδοὺ τὸ παρελθόν μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν· πρέπει νὰ καταρτίσω ἐξ αὐτοῦ τὸ μέλλον μου; Ἡ κόρη αὕτη μὲ ἀγαπᾷ· εἰς τὸ πρῶτον κίνημά μου ὀλόκληρος θὰ ὀρμήσῃ πρὸς ἐμέ· θὰ ἔλθῃ νὰ με ἐναγκαλισθῆ καὶ νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλόν μου διὰ τῶν βραχιόνων της. Ἄλλὰ ποῦ θὰ μας ὀδηγήσῃ ταῦτα, αὐτὴν καὶ ἐμέ; Αὐτὴ θὰ γηράσῃ, θὰ γηράσῃ ὡσαύτως καὶ ἐγώ· αἱ ὀρέξεις ἡμῶν θὰ μεταβληθῶσιν. Θὰ ἐπαρκῶμεν ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς θάναζήτωμεν περὶ ἡμᾶς μίαν οἰκογένειαν, ἣν δὲν ἔχομεν οὔτε ἐκεῖνη οὔτε ἐγώ; Θάγαπώμεθα ἀκόμη; Δύναται τις νὰ βλέπῃ γηράσκουσαν τὴν γυναῖκά του, ἀλλὰ δυσκόλως βλέπει γηράσκουσαν τὴν ἐρωμένην του· τὰ ἐνοῦντα ἡμᾶς πρὸς ταύτην αἰσθημάτα εἶναι τόσον διάφορα τῶν ἐνοῦντων ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνην!

Ταῦτα διελογίζετο ὁ Γουσταῦος, μετὰ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἤρξατο πειθόμενος ὅτι θάνατῳ καὶ σχεδὸν μεταμελόμενος, διότι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Νισσέτταν νὰ μείνῃ τρεῖς ἐβδομάδας μετ' αὐτῆς.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ ἐνοήσωσιν ἀμέσως τὸ διατί, καὶ δὲν θὰ κατηγορήσωσι τὸν Γουσταῦον ἐπὶ ἀχαριστία, δὲν θὰ αἰτιαθῶσιν ἀλλ' ἢ τὰς αἰωνίους ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἡ Νισσέττα ἦτο χαρίεσσα, ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη ἑαυτὸν συγκεκινημένον, βλέπων αὐτὴν· ἀλλὰ τῶν πρώτων παραφορῶν ἀπαξ παρελθουσῶν, ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἦτο ἡ γυνή, ἣτις ἠγαπήθη διὰ τὴν ὠραιότητά της, ἣτις ἐνέπνευσεν ὑμῖν πόθον τινὰ ἐφήμερον, ἣτις περδόθη ἄνευ δυσκολίας, τὴν ὁποίαν διετηρήσατε, διότι εὑρετε ἐν αὐτῇ προτερήματα, ἅτινα δὲν ἐπιστεύετε ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, ἣτις περιέσπασε τὸν νοῦν ὑμῶν, ἐκολάκευσε τὴν φιλαυτίαν ὑμῶν, ἐκίνησε μάλιστα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καρδίας ὑμῶν, ἣν δὲν θὰ σκεφθῆτε νὰ καταλίπητε, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἴδῃτε ἄλλας γυναῖκας ἢ θὰ ἴδῃτε. ἀλλ' ὑποδεστέρας ἐκείνης· πλήν, τιθεμένη ἐν παραλλήλῳ πρὸς παρθένον ἄθῳον καὶ ἀφελῆ, ἣτις δὲν θὰ παραδοθῆ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον θὰ ἀγαπήσῃ, ἐὰν οὗτος δὲν τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του, ἣτις ἠύξῃθη ἐν τῷ σεβασμῷ πρὸς τὰ ἅγια καὶ ὑπὸ τὴν οἰογενειακὴν προστασίαν, ἣτις ἀνετράφη εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας, ἣτις θὰ ἔχῃ πρὸς τούτους ὑπὲρ ἑαυτῆς τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὴν γοητείαν τοῦ ἀγνώστου καὶ τὸ ἀκαταμάχητον ἐκεῖνο θέλημα τῆς παρθενίας, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἢ πρώτη γυνὴ θὰ ὀφείλῃ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν δευτέραν, διότι ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρὸς δὲν θὰ διστάσῃ μεταξὺ τῶν δύο, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα, ὡς ὁ Γουσταῦος, ζήσας μετὰ τῆς μιᾶς δύο ἔτη, θὰ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσῃ αἰωνίως μετὰ τῆς δευτέρας.

Τοῦτο εἶναι θλιβερὸν διὰ τὴν ἐγκαταλιμπανομένην δυστυχῆ γυναῖκα· ἀλλ' ἡ συνήθεια καθιέρωσε τὴν θέλησιν ταύτην τῆς καρδίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων ὑποκύπτουσι, προβαίνοντες εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἡ συνήθεια ἀπέδειξε ταυτοχρόνως ὅτι αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ ἐγκαταλελειμμένοι κατέληγον εἰς τὸ νὰ ἐγκαρτερήσωσι, νὰ παρηγορηθῶσι καὶ συγχαίσι εἰς τὸ νὰ εἰπωσιν ἡμέραν τινὰ: «Προτιμότερον, διότι συνέβη οὕτω.»

Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη τῆς ἐρωμένης ἔχει ἐνίοτε πραγματικότητάς τινας, καθιστώσας αὐτὴν ἰσχυροτέραν πάσης ἄλλης, πρὸ πάντων ὅτε, ὡς ἡ Νισσέττα, ἡ ἐρωμένη εἶναι νέα, ὠραία καὶ πλήρης φυσικῶν διαχύσεων. Δυστυχῶς τὰς πραγματικότητας ταύτας διαδέχεται κόπωση τοῦ σώματος, ἣς ἐπωφελεῖται ἡ καρδιά, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν αὐτῆς εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ἔρωτα, ὅστις διατελεῖ ἔτι ἐν καταστάσει ονείρου καὶ ὑποσχέσεων. Τεθειμένος ἐν μέσῳ τῶν δύο ὁ ἀνὴρ παρέχει τότε τὴν

προτίμησιν του εἰς τοῦτον, διότι οὐδὲν πλέον ἔχει νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πρώτου καὶ τὰ πάντα νὰ ἐλπίσῃ παρὰ τοῦ δευτέρου.

Εἰς ποῖον δὲν ἔχει συμβῆ νὰ κρατῆ μίαν γυναῖκα ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ νὰ συλλογίζηται μίαν ἄλλην; Ἡ καρδιά μάλιστα κατὰ τοῦτο εἶναι τόσον ἀπαιτητικὴ, ὥστε καθίσταται φίλαυτος καὶ ἄπιστος. Ὑπῆρχον στιγμαί, στιγμαὶ ἀπερίγραπτοι, καθ' ἃς ὁ Γουσταῦος, ὅτε ἡ Νισσέττα παρεδίδετο μετ' αὐτοῦ εἰς ἀπάσας τὰς διαχύσεις τῆς ψυχῆς της, ἀπεπειρᾶτο νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι τὸ χαρίεν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ φρίσσον ὑπὸ τὰ φιλήματά του, ἦτο τὸ τῆς Λαυρεντίας, ἢ δὲ ἀτυχῆς Νισσέττα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ τυφλῇ πεποιθήσει της: «Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ὁ Γουσταῦος μὲ ἠγάπησε καθὼς τώρα.»

Ἐὰν ἐγίνωσκεν εἰς τί ὤφειλε τὴν δύναμιν τῶν περιπτώσεων, ἢ δυστυχῆς νεανίας θὰ ἔκλαιε πολὺ.

[Ἐπειτα: συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀιτήγημα

[Συνέχεια.]

Ἐν τῇ πρώτῃ τούτων εἰκονίζετο νεαρὰ γυνή, ἀθῳον καὶ γλυκὺ πρόσωπον ἔχουσα, ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ φέρουσα ἐνδυμασίαν χοροῦ ἀφίνουσαν γυμνοὺς τοὺς ὠραιοὺς ὤμους της, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ στήθους της, οὐτινος σκια ἀπέκρυπτε τὰς καμπὰς, δύο ρόδα, σκοτεινῶς ἀποτυπωθέντα ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἀνεδείκνυον ἔτι μᾶλλον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ ἡμίκλειστον στόμα, τὸ ἐξέχον μέτωπον, τοὺς ἠδονικῶς δισταλμένους ρῶθνας, τὸν λαϊμόν, τὸ στήθος, καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροῦς, φέρων αἴφνης τὴν φωτογραφίαν εἰς τὰ χεῖλη του τὴν ἐκάλυψε διὰ παραφόρων φιλημάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐκάθησε, τὴν κεφαλὴν ἔχων μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ τοὺς ἀγκῶνας στηρίζων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως ἴδῃ κάλλιον τὴν εἰκόνα ταύτην τὴν κεχαραγμένην ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ πνεύματί του.

Ἐξῴθεν, ἐν τῇ τετραγώνῳ αἰθούσῃ τοῦ πλοίου, ἠκούοντο γέλωτες θορυβῶδεις, ὁ κοχλασμός τοῦ βραζιλομένου πόντος καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις διηγεῖτο βραδέως τὴν ἱστορίαν του:

«... Μὲ ἐκείνην καὶ μετὰ τὴν πίπαν μου, εἰς τὰ δάση τοῦ Κιμπερλέ, ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκουμι εἰς παρθένον τι δάσος τῆς Ἀμερικῆς, καπνίζων τὸ σιπούκι μου πλησίον τῆς ἀγρίας, ἀλλὰ πιστῆς συντρόφου μου.

«Παρθένος καὶ πιστὴ εἶναι δύο ἐπιθέτα, ὅλως διόλου κεχωρισμένα, ὡς θὰ ἴδῃτε εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας ταύτης,

καὶ ὅμως ὁποῖα γυνή! φίλοι μου. Φαντασθῆτε...»

Ἐνταῦθα τοῦ ἱατροῦ ἡ φωνὴ κατεβίβασθη καὶ ἠκούσθη κινήσεις ἐδρῶν, πλησιαζουσῶν ἀλλήλας, ἐνῶ ἐκ τῆς πρώρας κατισχύουσαι τοῦ θορύβου καὶ ὡσεὶ ἀκούομεναι μακρόθεν αἱ ἀκόλουθοι λέξεις ἔφθανον διασχίζουσαι τὴν σιγὴν τῆς νυκτός:

..... Γαλλία μας χωριό μου
..... βγάνω
..... πεθάνω

Λέξεις ἄσματος κοινοῦ, πανταχοῦ ψαλλομένου, ὅπερ χιλιάκις ἠκούσαμεν· καὶ ὅμως ἡ φωνὴ τῶν ναυτῶν ἔτρεμεν εἰς τινὰς λέξεις, καὶ τὸ ἀκροατήριον, ἀγαθαὶ τινες μορφαὶ μὲ πυκνὸν γένειον, ἤκουε συγκεκινημένον:

Ἐκεῖ, ἐκεῖ, π' ἀγάπησα ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνω.

Πράγματι, μεταξὺ τοῦ σωροῦ τῶν χυδαίων ἢ εὐγενῶν, τῶν μελαγχολικῶν ἢ φαιδρῶν αἰσθημάτων, ἅτινα κατέκλυζον τὰ στήθη τῶν ναυτῶν, ὁ ἔρωσ ἦτο τὸ ζωηρότερον.

Ὁ ἔρωσ ὑπ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὀψεις· ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γηραιὰν μητέρα, ἀγάπη ἁγία καὶ ἱερά τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡμέραν τινὰ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν σύζυγον, πρὸς τὰ τέκνα των, πρὸς τὴν μνηστὴν των, πρὸς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου των, πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βράχους του.

Ἡ λέξις ἀγάπη μόνη, ὡς ἡ μυστηριώδης λέξις τῶν ἀραβικῶν μύθων ἤρκει νὰ τοῖς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῶν ρεμβασμῶν καὶ νὰ τοὺς βυθίσῃ εἰς ἔκστασιν, ἐν ἣ διέβλεπον πράγματα γνωστὰ σχεδὸν λησμονηθέντα ἢ ὅλως ἀγνωστὰ καὶ ἀπλῶς ὀνειροπολούμενα, μυστηριώδη καὶ ἀβέβαια, ἠδέα καὶ ποθητά.

Καὶ πάντα ταῦτα τὰ αἰσθημάτων ἐξεφράζοντο τοσοῦτον συγκινητικῶς, τοσοῦτον ἠδέως ἐν τοῖς στίχοις τοῦ ἀπλοῦ ἄσματος των:

Ἐστὴν εὐμορφῆ πατρίδα μας, ἰσὸ κατάσπρο χωριό μου
Ἄχ! Παναγιά μου, μιὰ εὐχὴ ἀπ' τὴν καρδιά μου βγάνω.
— Ἐκεῖ, ἐκεῖ π' ἀγάπησα, ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνω!

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ γέρον ἱατρός συνεπλήρου τὴν διήγησιν φιλοσοφικῶς:

«Ὀλαὶς ἡ γυναῖκες πανδρευμένας ἢ λευθεραὶς ὅλας μᾶς ἀπατοῦν.—Ω; Ω; δὲν χωρεῖ ἐδῶ: Ω! Ω! — Τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅλαι. Ἐνοῖσα σας ὅμως, παιδιὰ μου, ὅταν σας συμβῆ, ὅτι μοῦ συνέβη, θὰ τὸ μάθετε τελευταῖοι καὶ ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπᾶτε, πρὶν σας γίνῃ γνωστὸν θέλετε περάσει ὠραίας ἡμέρας εἰς ὅποιονδήποτε τόπον καὶ ἂν εὐρίσκεσθε.

Ἐν ἐνθυμοῦμαι ποῖος, εἶπεν ὅτι τόπος τις μᾶς φαίνεται ὠραῖος· ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως· καὶ εἶχε δίκαιον, διότι κανένα μέρος δὲν ἔχει ἀξίαν τινὰ, ἂν δὲν στολιζέται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.»

Ὁ Ραοὺλ ἐμεδίασε πρὸς στιγμὴν ρεμβῶδως καὶ ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν θήκην.

Κάτωθεν τῆς φωτογραφίας τῆς γυναικός του, ἀλλὰ δύο εὐρίσκοντο παριστῶσαι δύο μικρὰς κόρας, φερούσας μόνον τὸ